

CATHERINE COOKSON

**Als bloesem
in de stormwind**



ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

De familie

‘Och dokter, ik ben zo gezond als een vis. Vooruit, verklaar me maar genezen.’

‘Daar wacht ik nog minstens een week mee, Annie; je bent nog niet voldoende opgeknappt om te gaan schoonmaken en schrobben.’

‘Schrobben is er tegenwoordig niet meer bij, dokter; u loopt achter. Ik gebruik gewoon zo’n boenmachine. Fantastische dingen zijn dat.’

‘Dat kan wel zijn, maar om zo’n boenmachine te gebruiken moet je vóór zes uur je bed uit, hè? En die mist in de vroege ochtend maakt je benauwdheid alleen maar erger.’

‘Dokter.’ Het snaakse gezicht van Annie Mullen verstrakte, evenals de blik waarmee ze de dokter aan de andere kant van de brede mahoniehouten tafel een moment aankeek; toen zei ze op matte toon: ‘Ik houd het daar in huis geen week langer uit, dokter. Ze wil me eruit hebben, en dat wil ik zelf ook. De afgelopen drie weken is het gewoonweg een hel geweest. Ze maakt geen rechtstreekse opmer-

kingen, weet u. O nee, daar is ze te slim voor. Ze maakt op- en aanmerkingen over je tegen anderen, terwijl je er zelf bij bent. U kent dat soort wel. Ze blijft de hele dag aan de gang totdat mijn Harry 's avonds thuiskomt, en dan is ze zo mak als een lammetje. Ik walg ervan, dokter, dus wilt u zo vriendelijk zijn om me genezen te verklaren? Echt, er moet heel wat gebeuren eer ik doodga, maar als mijn tijd gekomen is hoop ik dat het snel en plotseling zal zijn.' Ze leunde verder over de tafel en voegde er fluisterend aan toe: 'U hebt me eens beloofd dat ik geen pijn zou hebben als ik doodging. Beweert u dat nog steeds?'

'Ja, Annie.' Zijn stem klonk even zacht als die van haar. 'Maak je daar maar geen zorgen over, ik beloof het je op mijn erewoord.'

De oude vrouw knikte even met haar hoofd en ging rechtop zitten. Terwijl de glimlach weer op haar gezicht verscheen zei ze: 'Dat is voor mij voldoende.'

Ze keek hoe hij snel schreef, en toen hij haar het attest overhandigde stond ze op, wierp een zijdelingse blik op hem terwijl ze haar mantel dichtknoopte. Toen hij eveneens opstond zei ze: 'Mijn man zei altijd dat uw vader, God geve hem de eeuwige rust, door zijn

uiterlijk en manier van praten een ruwe indruk maakte, maar in het hele land was geen betere dokter en geen vriendelijker mens te vinden... o, en zal ik u eens wat zeggen?' Mrs. Mullen legde haar vlakke hand op de borst van de dokter. 'Alles wat hij had heeft hij doorgegeven aan zijn zoon. En nu wens ik u een goede avond.' Ze draaide zich abrupt om en liep naar de deur.

De dokter riep haar niet na: o, dat gevele van jou ken ik wel, Annie; kalm aanvaardde hij de hoge dunk die ze van hem had en zei: 'Goedenavond, Annie.' Toen streek hij over zijn kin, ging weer zitten en drukte op een knop. De deur ging weer open en er kwam een man binnen.

De dokter keek niet op maar raadpleegde de kaart op zijn bureau. Harold Gray, vierendertig jaar. Zijn ogen gleden over de data waarop hij de man gedurende de afgelopen twaalf maanden had behandeld. Drie weken, vijf weken, nu vier weken. Hij keek op. 'Wel, hoe gaat het ermee?'

'O, dat weet u, dokter; niet al te best.'

'De rug wat beter geworden sinds u die nieuwe tabletten inneemt?'

'Wel... nou ja, een beetje, dokter, maar...'

‘Ah, mooi zo, ik dacht wel dat ze zouden helpen.’

‘Maar het zit zo, dokter...’

‘Welnu, ik neem aan dat u weer aan het werk kunt.’

‘Maar dokter...’

‘Ik heb u vorige week nog een week extra gegeven, en nu moet u opgeknapt zijn.’ De dokter trok een formulier naar zich toe en begon weer snel te schrijven. Toen hij het attest over de tafel aanreikte stond Mr. Gray op van zijn stoel met een gelaten en ernstige uitdrukking op zijn gezicht, keek neer op de dokter en zei: ‘Ik zal er toch weer last van krijgen.’

‘Dat risico moet u nemen. Maar denk eraan, toen u er de vorige keer last van kreeg toonde de röntgenfoto aan dat er niets aan de hand was met uw rug. En toen u er de keer daarvóór last van kreeg is er ook een röntgenfoto gemaakt en zo te zien was er niets aan de hand...’ Hij wachtte even voordat hij eraan toevoegde, ‘... met uw rug. Goedenavond.’

‘Goedenavond, dokter.’

De groet klonk als een dreiging, en Mr. Gray sloot de deur niet al te zachtjes achter zich.

De dokter pakte een aantal kaarten van zijn

bureau, schoof ze bijeen en bekeek ze. Ze ver-
tegenwoordigden mensen, allerlei soorten
mensen, onder wie de oude Annie, wier maag
werd weggevreten door kanker en die hij be-
handelde voor bronchitis. Ze wilde werken
totdat ze erbij neerviel want dat zou voor haar
de beste manier zijn om dood te gaan, en dat
wisten ze allebei. Dan had je Gray. Hij had zin
om te spuwen. Als hij aan deze man dacht had
hij zin om te spuwen. Hij verliet de spreekka-
mer, liep door een ruime, lage wachtkamer,
duwde een deur open waarop 'Inlichtingen'
stond, en terwijl hij de kaarten op een tafel
gooide waaraan een vrouw van middelbare
leeftijd zat vroeg hij: 'Nog telefoontjes ge-
had?'

'Nee, na Mrs. Ratcliffe heeft er niemand
gebeld.'

'Ik heb er verduveld veel zin in om haar tot
morgenvroeg te laten wachten... Neurotisch
individu.'

'We moeten niet vergeten dat de neuroti-
sche individuen stipt op tijd betalen, dokter
en u hebt zelf gezegd dat particuliere patiën-
ten tegenwoordig zo zeldzaam zijn dat we de
paar die we nog hebben in ere moeten hou-
den.'

Er gleed een spottende glimlach over het gezicht van de dokter, toen leunde hij met zijn handen op de tafel, boog zich over naar zijn receptioniste en zei: 'Je zult nog eens profijt hebben van dat scherpe geheugen van jou, Elsie; het is merkwaardig hoe goed jij je alle verkeerde dingen weet te herinneren die ik zeg.'

'Ik zou ze niet verkeerd willen noemen, dokter.' Ze glimlachte even spottend als hij. 'Trouwens, als ik me na vijftien jaar nu nóg niet alles kan herinneren wat u zegt zal ik het nooit meer leren.'

'Vijftien jaar?' Hij ging rechtop staan, wendde zijn blik af en keek achter zich de hal in, met zijn grote ronde tafel die bezaaid lag met tijdschriften. 'Ben je hier al vijftien jaar? Dat is een hele tijd om op terug te kijken, hè?'

'Als ik u was zou ik nu maar geen herinneringen gaan ophalen. U hebt sinds één uur niets meer gegeten, dus u kunt beter wat gaan gebruiken voordat u naar Mrs. Ratcliffe gaat. En dan hebben we Mrs. Ogilby. De baby kan ieder moment komen; het kan nog tot morgen duren, maar misschien ook niet.'

De dokter, die nog steeds door de wachtkamer keek, zei onderdanig: 'Zoals je zegt, Elsie,

zoals je zegt.’ Toen keek hij over zijn schouder en voegde er op scherpere toon aan toe: ‘Laat die hele boel vanavond maar liggen en maak dat je thuiskomt. Als je je eigen leven net zo goed regelde als het mijne zou je niet zo broodmager zijn.’

Elsie Ryan keek naar hem op met haar afgemeten glimlach. ‘Goedenavond,’ zei ze.

‘Goedenavond, Elsie.’

Hij liep weer door de wachtkamer, nu in de richting van een deur waarop ‘Privé’ stond. Net toen hij hem wilde openen draaide hij zich langzaam om en liep langs zijn spreekkamer naar buiten door een andere deur, die uitkwam op een binnenplaats. Hier stond hij een ogenblik stil en keek omhoog naar de met sterren bezaaide lucht. De vollemaan bescheen de met rijp overdekte dakpannen van de bijgebouwen die de binnenplaats omgaven. Hij ademde de scherpe, koude lucht in; toen slenterde hij over de grote vierkante blokken graniet waarmee de binnenplaats was geplaveid naar de open hekken, en keek op het plein. Het was op het moment volkomen verlaten en dat was ongebruikelijk, want bijna altijd liepen er mensen de Technische Hogeschool aan de andere kant van de weg in en

uit. Hij keek naar rechts, waar het koelpakhuis stond dat de voorzijde van het plein vormde. Merkwaardig hoe iets kon groeien. Pearson was begonnen met een kleine slagerij in het hart van Bogs End – als je de buurt kende wist je al wat voor kwaliteit vlees hij verkocht – en nu had hij het grootste koelpakhuis dat kilometers in de omtrek te vinden was. Men zei dat hij miljonair was, een miljonair die zijn eigen naam niet kon schrijven. De oude Pearson was jarenlang een patiënt van zijn vader geweest en ook van hem, totdat Mrs. Pearson tot de slotsom kwam dat ze nu een betere entourage nodig hadden voor hun rijkdom en haar onbeschaafd sprekende echtgenoot, die lezen noch schrijven kon, had meegenomen naar het zuiden, waar een zachter klimaat heerste. Hij keek nog steeds naar rechts, en zijn ogen dwaalden over de kazerne van het Leger des Heils, die aan zijn eigen huis grensde. Ook daar was het rustig. Men riep God vanavond niet aan om wat leven in de brouwerij te komen brengen. Zijn lippen plooiden zich in een toegeeflijke glimlach. Was het van belang hoe ze riepen zolang ze het verlangen hadden om te roepen, en de overtuiging dat ze gehoord werden? Sommige

mensen bekeken het Leger des Heils met spot en medelijden, maar je hoefde er geen medelijden mee te hebben. Hij wist dat je medelijden moest hebben met degenen die tot de overtuiging waren gekomen dat zulke simpele zielen tegen een doofstomme schreeuwden. En hij was er een van.

Hij keek nu naar links, naar de gevel van zijn eigen huis. Huizen zou een betere omschrijving zijn, want Romfield House bestond in feite uit drie huizen die aaneengevoegd waren tot één huis. Romfield House was ontstaan toen zijn grootvader, die in oud ijzer handelde en een vermogend man was geworden dankzij de inwoners van Bogs End, het vier kamers tellende huis met zijn georgiaanse voorgevel op Romfield Square had gekocht, dat in die lang vervlogen dagen aan de rand van Fellburn lag en nog niet bij Bogs End hoorde. En in dit huis had zijn grootvader, de ambitieuze handelaar in oud ijzer, zijn zoon aangemoedigd in zijn verlangen om dokter te worden. En toen die zoon was afgestudeerd had hij een gedeeltelijke praktijk voor hem gekocht in het beste deel van Fellburn. Tevens had hij in de loop van de tijd de twee huizen gekocht die aan het zijne grensden, gewoon als een za-